



BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME



723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DUMINICAL

Vol. 13 Nr. 13 * Duminică, 22 martie 2020 * Redactor: Pr. Iconom Stavrofor Nicolai Buga

Duminica Sfintei Cruci

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine Street

PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060

www.holytrinityphiladelphia.com

Pr. Icon. Stavr. Nicolai BUGA,
Paroh

fr.n.buga@gmail.com

Pr. Timotei AVRAM,

Preot slujitor

fr.timavram@gmail.com

Sfânta Evanghelie **Marcu 8: 34– 9: 1**

În vremea aceea, chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, Iisus le-a zis: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă își pierde sufletul? Sau ce ar

putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui său cu sfinții îngeri. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.

Apostolul **Evrei 4: 14 – 5: 6**

Fraților, având Arhiereu mare, Care a străbătut cerurile, pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea. Că nu avem Arhiereu care să nu poată suferi cu noi în slăbiciunile noastre, ci ispitit întru toate după asemănarea noastră, afară de păcat. Să ne apropiem, deci, cu încredere de tronul harului, ca să luăm milă și să aflăm har, spre ajutor, la timp potrivit. Căci orice arhiereu, fiind luat dintre oameni, este pus pentru oameni, spre cele către Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru

păcate; El poate să fie îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, de vreme ce și el este cuprins de slăbiciune. Din această pricină dator este, precum pentru popor, așa și pentru sine să jertfească pentru păcate. Și nimeni nu-și ia singur cinstea aceasta, ci dacă este chemat de Dumnezeu după cum și Aaron. Așa și Hristos nu S-a preaslăvit pe Sine însuși, ca să Se facă arhiereu, ci Cel ce a grăit către El: "Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut". În alt loc se zice: "Tu ești Preot în veac după rânduiala lui Melchisedec".

Sinaxar. Duminică 15 martie 2020 - Duminica Sfintei Cruci (a treia din Postul Mare): Sfântul Sfințit Mucenic Vasile, preotul din Ancira; Sfânta Muceniță Drosida, fiica împăratului Traian. Miercuri 25 martie: Buna Vestire (dezlegare la pește)



ÎN ACEST NUMĂR

Evangelia & Apostolul	1
Sfântul Nicolae Velimirovici: Predică la Duminica Crucii	2-6
Programul bisericii în perioada 14 - 29 martie 2020	6
Sfântul Luca al Crimeei: Cuvânt la Bunavestire	7

Predică la Duminica Sfintei Cruci

Mare e puterea adevărului, și nimic pe lume nu-i poate lua ade-vărului puterea.

Mare e puterea tămăduitoare a adevărului, și nu-i suferință sau slăbiciune pe lume pe care adevărul să n-o poată tămădui.

Bolnavii, când suferă, caută un doctor care să le dea un leac pen-tru durerea lor. Nimeni nu umblă după un doctor care să-i dea o doctorie bună la gust, ci oricine caută pe unul care să-i dea o docto-rie bună la boală, fie ea dulce, amară ori sălcie. Cu cât e mai amară doctoria, cu cât mai complicat procesul vindecării, cu atât mai multă încredere pare să aibă bolnavul în doctorul care i-o prescrie.



De ce leapădă oamenii doctoria amară doar când vine din mâna lui Dumnezeu? De ce așteaptă de la Dumnezeu numai dulceturi? Desigur, pentru că nu-și dau seama cât sunt de bolnavi, cât e de grea boala păcatului. Ei cred că se pot lecu cu delicatese!

O, de s-ar întreba oamenii de ce sunt leacurile pentru trup atât de amare! Le-ar răspunde atunci Duhul Sfânt: sunt amare ca să-i facă să înțeleagă amărăciunea leacurilor duhovnicești. Pentru că, precum boala trupeză dă oarecare idee despre cea suflească, tot așa leacurile pentru trup trimit cu gândul la cele ce se dau în boala duhovnicească.

Dar oare nu sunt bolile sufletești, aceste boli capitale, mult mai grave decât bolile trupului? Cum atunci să nu fie doctoria pentru suflet mai amară decât cea pentru trup?

Mare grijă au oamenii de trupurile lor, și când se îmbolnăvesc nu precupețesc nimic, nici osteneală, nici timp, nici bani, când e vorba de însănătoșire. Atunci nici un doctor nu-i prea scump, nici un izvor de cură prea departe, nici o doctorie prea amară, mai ales când li se dă de înțeles că îi paște moartea. O, de-ar avea grijă oamenii și de suflet! De ar căuta tot atât de mult vindecare și un vin-decător sufletului!

E greu să mergi desculț prin spini; dar dacă vreun desculț ar muri de sete și ar vedea un izvor de apă dincolo de spinii aceia, n-ar pregeta să calce peste spini rănindu-și picioarele ca să ajungă la apă, în loc să stea pe loc în iarba moale pierind de sete!

„Nu putem să înghițim un hap atât de amar”, zic mulți din cei slăbănogiți de păcat. Așa că doctorul, iubitorul de oameni, a înghi-țit El cel dintâi leacul, leacul cel prea amar, numai ca să arate că se poate lua. O, cu cât mai greu îi este celui sănătos să înghită docto-ria pe care trebuie s-o ia bolnavul! Dar El a luat-o, pentru ca cei bolnavi de moarte s-o ia și ei.

„Nu putem să trecem desculți prin câmpia spinoasă, oricât ne-ar fi de sete și oricâtă apă ar fi de cealaltă

parte”, zic cei slăbănogiți de păcat. Așadar Domnul, iubitorul de oameni, a trecut El des-culț prin spini și acum, de cealaltă parte, cheamă pe toți cei însetați la izvorul de apă vie. „Se poate”, ne strigă El, „am trecut prin spi-nii ascuțiți și, călcând peste ei, i-am tocit. Hai, veniți!”.

„Dacă crucea e doctorie, nu, nu putem s-o luăm; și dacă crucea este o cale, noi nu putem să mergem pe acolo”, zic cei îmbolnăviți de păcate. Dar Domnul, iubitorul de oameni, a luat cea mai grea Cruce asupra-I, ca să arate că se poate.

În Evanghelia de astăzi Domnul prescrie crucea, acest mijloc amar de vindecare, oricui vrea să se vindece de moarte.

Domnul spune: Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-mi urmeze Mie. Nu-i trimite pe oameni s-o apuce înainte la cruce, ci îi cheamă să vină după El, pentru că El a dus mai întâi Crucea. Înainte încă de a da glas acestei chemări, Mântuitorul a prezis suferințele prin care va trece: Fiul Omului tre-buie să pătimească multe... și să fie omorât, iar după trei zile să învieze (Marcu 8, 31). Și a venit ca să fie El Calea. Ca să fie cel dintâi în du-rere și cel dintâi în slavă. Ca să arate că tot ceea ce oamenilor le pa-re cu neputință, se poate: a venit pentru ca să se poată.

Nu-i silește pe oameni, nu-i strivește, ci îi învață și îi cheamă ca să le dea. Oricine voiește! De bunăvoie s-au îmbolnăvit de păcat, de bunăvoie au să se tămăduiască. Și nu ascunde că leacul e amar, foarte amar. Dar, pentru că El cel dintâi l-a luat — sănătos fiind — le vine mai ușor să-l ia și ei. El era sănătos, și ne-a arătat nouă mi-nunata putere a leacului.

Să se lepede de sine. Primul om, Adam, s-a lepădat și el de sine când a căzut în păcat, dar s-a lepădat de șinele său adevărat. Ce-rând omului să se lepede de sine, Domnul cere omului să se lepede de șinele cel mincinos. Și mai simplu spus: Adam s-a lepădat de adevăr și s-a lipit de minciună. Acum, Domnul cere de la urmașii lui Adam ca ei să se lepede de minciună și să se lipească iarăși de adevărul de la care au căzut. Așadar, a ne lepăda de noi înșine în-seamnă a ne lepăda de ființa înșelătoare care s-a așezat peste noi în locul ființei noastre dăruite de Dumnezeu. Trebuie să ne lepădăm de legătura cu pământul care a luat locul, în ce ne privește, duhov-nicescului, și de patimile care au luat locul faptelor bune. De frica slugarnică ce întuneacă în noi dragostea de fii ai lui Dumnezeu și de cârtirea care ucide în noi duhul ascultării de El. Să ne lepădăm de gândurile rele, de dorințele rele, de faptele rele. Să ne lepăm de idolatra închinare la natură și la trup. într-un cuvânt: să ne lepă-dăm de tot ceea ce socotim drept „eu”, dar care nu este de fapt fiin-ța noastră ci doar rău și păcat, stricăciune, iluzie

și moarte. Să ne lepădăm, O, să ne lepădăm de obiceiurile rele, de această „a doua natură” care nu este cea zidită de Dumnezeu, ci o îngrămădire de iluzii și amăgiri împietrite acolo în noi — să ne lepădăm de min-ciuna fățarnică ce trece drept noi înșine, și noi drept ea.

Ce înseamnă: ia-ți crucea? Înseamnă să primești de bunăvoie, din mâna Proniei, orice mijloc de leuire, oricât ar fi de amar, care ți se întinde. Se abat asupra-ți nenorociri? Fii ascultător ca Noe. Ți se cere jertfă? Lasă-te în mâna lui Dumnezeu cu credința lui Avraam când mergea să-și jertfească fiul. Ți-ai pierdut averea? Ți-au murit pe neașteptate copiii? Îndură alipindu-te de Dumnezeu în inima ta, ca Iov. Prietenii îți întorc spatele, ești înconjurat de dușmani? Rabdă fără să cârtești, cu credința că ajutorul lui Dum-nezeu e aproape, așa cum făceau apostolii. Ești osândit la moarte pentru Hristos? Mulțumește lui Dumnezeu pentru asemenea cin-ste, ca miile și miile de mucenici. Nimic nu ți se va cere care să nu fi fost răbdat de alții înainte, și nu ai decât să urmezi pilda sfinților, apostolilor, mărturisitorilor și martirilor, a celor care au împlinit voia lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegem bine că, cerând de la noi o răstignire, Domnul o cere pe cea a omului vechi, a omului țesut din obiceiuri rele, a omului aflat în slujba păcatului. Pentru că, prin această răstignire, omul vechi, omul fiară din noi e dus la moarte, și omul nou, cel zidit după chipul lui Dumnezeu, cel nemuritor, este adus la viață. Cum spune apostolul: Omul nostru cel vechi a fost răstignit; și arată mai departe de ce: pentru a nu mai fi robi ai păcatu-lui (Romani 6, 6). Crucea e grea pentru omul vechi, omul simțuri-lor, e grea pentru trupul împreună cu patimile și cu poftete (Galateni 5, 24), dar nu e grea pentru omul duhovnicesc. Crucea este pentru cei ce pier, nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu (I Corinteni 1, 18). Noi ne laudăm așadar în crucea lui Hristos, și în crucea pe care o ducem de dragul Lui. Mântuitorul nu ne cere să luăm crucea Lui, ci să o luăm pe a noastră. Crucea Lui e cea mai grea. El nu S-a răstignit pentru păcatele Sale, ci pen-tru păcatele noastre, și așa crucea lui e cea mai grea. Noi suntem răstigniți pentru păcatele noastre, deci crucea noastră e mai ușoară. Și când durerile noastre sunt la culme, să nu spunem că sunt prea mari. Viu e Domnul, și știe El mai bine măsura suferințe-lor noastre, și nu ne va lăsa să suferim mai mult decât suntem în stare. Măsura suferinței noastre nu e cu nimic mai puțin potrivită și socotită decât este măsura zilei și a nopții, sau decât sunt hotare-le stelelor în drumurile lor. Ni se înmulțește durerea? Ni se îngre-unează crucea? Și puterea lui Dumnezeu e mai mare: Precum priso-sesc patimile lui Hristos întru noi, așa prisosește prin Hristos și mângâie-rea noastră (II Corinteni 1, 5).

Mai presus de toate, mare este mângâierea noastră că Domnul ne cheamă să venim după El. Să vină după Mine, spune Domnul. De ce îi cheamă pe cei care își iau crucea lor? Mai întâi pentru ca ei să nu se împiedice, să nu cadă și să fie striviți sub greutatea ei. Atât e de nevolnic neamul omenesc, încât nici cea mai ușoara cruce n-o

poate duce cel mai vomit om fără ajutorul cerului. Vedem cum se de/nădăjduiesc necredincioșii la cea mai mică lovitură, cum ridică glasul și se plâng cerului și pământului pentru cel mai mic nea-juns! Cum se clatină neajutorați dintr-o parte într-alta, căutând sprijin în pustietatea lumii și cum socotesc că, dacă lumea nu poate să le stea într-ajutor, e toată un deșert al disperării! De aceea ne cheamă Domnul. Pentru că numai urmându-l pe El vom putea și noi să ne ducem crucea. La El vom afla putere, îndrăzneală și mân-gâiere. El este lumina noastră pe o cărare întunecată, El este sănătatea noastră în boală, tovarăș în singurătate, bucurie în suferință, bogăție în lipsă. O lampă de veghe arde toată noaptea la căpătâiul bolnavului, și în toată noaptea acestei vieți. Ne trebuie lumina lui Hristos ca să ne alinăm durerea și să ne păstrăm nădejdea în zorii ce vor să vină.

Al doilea temei al chemării Domnului întru urmarea Lui e tot atât de însemnat cât și primul, și e legat de lepădarea de sine și lua-rea de bunăvoie a crucii. Mulți au făcut paradă de lepădare de sine, doar ca să câștige vază în lume. Mulți au trecut prin încercări și suferințe ca să câștige laudă și cinste de la oameni. Mulți, până astăzi, fac acest lucru, mai ales între popoarele păgâne, ca să-și adune puteri vrăjitoarești prin care să stăpânească pe alții, să vatame sau să ajute pe cine vor ei, după plac — și totul din lăcomie și sete de putere.

Asemenea lepădare de sine nu este lepădare de sine adevărată; este, dimpotrivă, înălțare de sine; o astfel de cruce nu duce la în-viere și la mântuire, ci la ruină și predare în mâna diavolului. Cine își ia crucea ca să vină după Hristos e lipsit de obrăznicie, de înăl-țare pe seama altora și de setea de putere și de câștig. Așa cum bolnavul ia leacul amar nu ca să se laude că e în stare să înghită amă-răciune, ci ca să se vindece, tot așa un creștin adevărat se leapădă de sine: se ridică împotriva bolii, își ia crucea ca pe o doctorie ama-ră dar salvatoare și vine după Hristos, Doctorul și Mântuitorul său, nu pentru slavă și laudă de la oameni ci ca să-și scape sufletul din nebunia de moarte aducătoare a vieții acesteia și din chinul și focul vieții viitoare.

Căci cine va voi să-și scape viața, o va pierde; iar cine va pierde viața sa, pentru Mine și pentru Evanghelie, acela o va scăpa. Grele cuvinte!

Foc ce caută să ardăpe omul cel vechi din rădăcina, si rădăcina însăși! Hristos nu a venit doar ca să schimbe lumea, ci ca s- o facă din nou, s-o aducă din nou la viață. Să topească în foc metalul vechi și să-l făurească iar. Dumnezeu nu e un reformator: e Ziditorul. Nu-i un cârpaci; e țesătorul! Oricine vrea să păstreze un pom bătrân, mâncat de viermi, rămâne fără el orice ar face: poate să-l ude, să-l împrejmuiască, să-i pună îngrășămintă la rădăcină; totul va fi za-darnic: pomul e ros pe dinăuntru de vierme, și e pierdut; putrezeș-te, se prăbușește. Iar cine taie pomul viermănos și-l pune pe foc cu viermi cu tot, și se îngrijește apoi de vlăstarele noi ieșite din rădăci-nă păzindu-le de viermi, are să-și păstreze pomul cel nou. Cine vrea să-și păstreze sufletul

cel vechi, chipul lui Adam, sufletul acesta ros de păcat și putred, îl va pierde, pentru că Dumnezeu nu îngăduie în fața Lui un astfel de suflet; și ceea ce nu stă înaintea feței lui Dumnezeu e ca și când n-ar fi. Cine, așadar, își pierde sufletul său vechi, acela și-l va salva pe cel nou, pe cel născut din nou din Duh (Ioan 3, 6), pe cel logodit cu Hristos. Când spui suflet, spui de fapt viață, și chiar citim în unele traduceri: „cine va voi să-și scape viața sa” și: „cine își va pierde viața sa pentru Mine o va scăpa” Amân-două traduceri au aici același înțeles. Pentru că cine va căuta să-și scape cu orice preț viața cea muritoare, o va pierde până la urmă nu numai pe aceasta, ci le va pierde pe amândouă: și viața muri-toare și viața veșnică. Pe cea muritoare pentru că este supusă mor-ții și oricât de mult ar izbuti s-o lungească, tot la moarte ajunge până la urmă; iar pe cea veșnică o va pierde pentru că nu a făcut nimic ca să o aibă. Dar cine se ostenește să câștige viața cea fără de moarte în Hristos, are s-o primească și are s-o aibă în veșnicie, chiar dacă pe cea vremelnică a pierdut-o. Poate cineva să-și piardă viața vremelnică, muritoare, pentru Hristos și pentru Evanghelie, fie în caz extrem, când se jertfește și moare martir pentru Hristos și pentru sfânta lui Evanghelie, sau atunci când, nesocotind viața aceasta păcătoasă și nevrednică, se dăruiește cu toată inima sa, cu tot sufletul său și cu toată puterea sa lui Hristos, intrând în slujba Lui, dându-I totul Lui și așteptând de la El totul. Se poate ca cineva să-și piardă viața luându-și-o singur, sau dându-și-o pentru nimic, dintr-o ceartă sau dintr-o neînțelegere. Nu unuia ca acesta i s-a fă-găduit că are să-și scape sufletul, pentru că zice: pentru Mine și pen-tru Evanghelie. Hristos și Evanghelia sunt nemăsurat mai mari de-cât sufletul nostru. Sunt cele mai mari bogății, și în timp și în veș-nicie; nimeni n-ar trebui să șovăie a da orice numai ca să le câștige pe acestea!

De ce spune Domnul: și pentru Evanghelie? Nu ajunge să zică: pentru Mine? Nu ajunge. Domnul spune: pentru Mine și pentru Evanghelie, ca să înmulțească omului temeiurile de a muri sieși și a vieții lui Dumnezeu, și ca astfel să se poată mântui cât mai mulți. Se mântuiește, așadar, cel care își pierde pentru Hristos viața, pen-tru Cel Viu, Cel fără de moarte. Și se mântuiește și acela care își pierde viața pentru lucrările lui Hristos, fie și pentru un singur cu-vânt al Lui. Domnul este legiuitorul vieții; cine se jertfește pentru legiuitor, se jertfește pentru legile puse de El, și de asemenea: cine se jertfește pentru legile Lui, pentru El se jertfește. Socotindu-Se pe Sine împreună cu lucrările și cu cuvintele Sale, Domnul deschide drum larg spre mântuirea multora.

Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Cu-vintele acestea aruncă o lumină mare asupra celor dinainte. Din ele se vede că Dumnezeu socotește sufletul omului mai de preț decât lumea toată. Se vede de asemenea ce fel de suflet trebuie să piardă omul ca să se mântuiască: sufletul vătămat, sufletul molipsit de lume, încovoiat de lume, înrobît de lume. Pierzând acest așa-zis suflet, omul și-l scapă pe cel

adevărat; dacă retează de la sine viața cea mincinoasă, i se va da viața adevărată.

Ce folos ai să câștigi toată această lume ce se îndreaptă spre pieire, și să-ți pierzi sufletul menit mântuirii? Lumea se apropie de sfârșit, și va fi lepădată ca o haină veche. Iar sufletele adevărate, sufletele care îl iubesc pe Hristos, se vor înălța atunci în împărăția veșnicei tinereți. Sfârșitul lumii este începutul vieții celei noi a su-fletului. La ce bun ar avea omul lumea de care curând oricum se va despărți? La ce bun, când lumea întreagă, într-un viitor ce nu-i de-parte, se va risipi și va dispărea ca un vis care a trecut? De ce folos o să-i fie un leș zăcând neajutorat ? Ce o să dea în schimb pentru sufletul său? Chiar dacă toată lumea ar fi a lui, Dumnezeu tot n-ar primi-o în locul sufletului său! Dar lumea nici măcar nu-i a lui. Lumea e a lui Dumnezeu, și Dumnezeu i-a dat-o omului spre do-bândirea unui bun și mai mare, și mai prețios. Cel mai mare dar pe care l-a dat Dumnezeu omului este sufletul zidit după chipul Său.

Si acest dar Dumnezeu vrea, la vremea potrivită, să I se întoarcă. Omul nu poate să-I dea nimic în schimb lui Dumnezeu pentru su-fletul său. Sufletul e regele; tot restul e rob. Dumnezeu nu va primi rob în locul regelui, nici lucru pieritor în locul celui fără de moarte. O, ce va da păcătosul în locul sufletului său? Câtă vreme e în trup, omul e vrăjit de multe lucruri pe care le socotește de preț; dar când se desparte de trup, își dă seama - O, de n-ar fi prea târziu! - că în afară de Dumnezeu și de suflet nimic nu are preț. Deci nu are ce să dea, în locul sufletului. O, ce primejdie, ce jale pe sufletul păcă-tos când vede că toate legăturile cu lumea i s-au tăiat, și stă gol și lipsit de toate în lumea cea de duh! Pe cine să strige într-ajutor? Al cui nume să cheme? De poala veșmântului cui să se țină când se vede căzând în abis pentru totdeauna? Fericiți cei care, în lumea aceasta, au ajuns la dragostea lui Hristos și au învățat să cheme nu-mele Lui ziua și noaptea, odată cu răsuflarea și cu bătăile inimii! Deasupra abisului vor ști pe cine să strige, vor ști al Cui nume să cheme. Vor ști de poala hainei Cui să se țină. Cu adevărat, vor fi înafară de orice primejdie sub aripa Domnului lor.

Dar iată ce este mai înfricoșător între toate temeiurile de frică pentru cei care, în viața aceasta, nu se tem de păcat. Spune Domnul: Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri. Luați aminte, voi toți care aveți credință: nu vă bizuiți prea mult pe mila lui Dumnezeu! Cu adevărat, mila lui Dumnezeu se revarsă numai în viața aceasta peste hulitorii care nu se căiesc; iar la înfricoșata Judecată dreapta-tea va lua locul milei. Luați aminte, voi toți cei care, cu fiecare zi, vă apropiați tot mai mult de moartea pe care n-o puteți ocoli! Luați aminte, întipăriți-vă în inimă aceste cuvinte. Nu le-a spus un vrăjmaș al vostru, ci prietenul cel mai bun. Aceleași buze care pe cruce au dat iertare dușmanilor, tot ele au rostit aceste cuvinte grozave, grozave dar drepte.

De cel care se rușinează de Hristos în acesta lume, și Hristos Se va rușina înaintea sfinților îngeri. Cu ce ai să te mândrești, omule, dacă lui Hristos îi va fi rușine cu tine? Dacă-ți e rușine de Viață, înseamnă că te mândrești cu moartea; dacă-ți e rușine de Adevăr, înseamnă că te mândrești cu minciuna; dacă ți-e rușine cu Mila, te mândrești cu facerea de rău; dacă ți-e rușine cu Dreptatea, te mândrești cu nedreptatea. Dacă ți-e rușine cu Patima de pe cruce, înseamnă că te mândrești cu închinarea la lume; dacă ți-e rușine de Nemurire, te mândrești cu stricăciunea și cu mormântul! Atunci, în fața cui te vei rușina de Hristos? În fața unuia mai bun ca Hristos? Nu; pentru că nu există cineva mai bun ca Hristos. Atunci de bunăseamă te rușinezi de Hristos față de cineva mai mic decât Hristos. Ți-e rușine de părintele tău în fața unui urs, sau se rușinează fiica de mama ei în fața unei vulpi? Cum să te rușinezi de Cel Bun în fața celui rău, de Cel Curat în fața Celui necurat, de Cel Atotputernic în fața neputinciosului, de Cel înțelept în fața nebunului? De ce să te rușinezi cu Domnul slavei în fața unui neam curvar și păcătos? Doar pentru că neamul acesta îți joacă mereu înaintea ochilor pe când Domnul nu Se vede? Puțin, doar puțin mai este și va apărea în slavă pe nori de îngeri, iar neamul acesta va dispărea dinaintea picioarelor Lui ca praful pe care-l spulberă vântul. Cu adevărat, cu adevărat ai să te rușinezi atunci, nu de împăratul Slavei ci de tine însuși, omule; dar atunci nu-ți va mai folosi la nimic rușinea. Mai bine să-ți fie rușine acum, rată vreme rușinea îți mai e bună la ceva! Să-ți fie rușine de toate înaintea lui Hristos, iar nu de Hristos înaintea tuturor.

De ce spune Domnul: de Mine și de cuvintele Mele? Cine se rușinează de Mine înseamnă: cine se îndoiește de dumnezeirea Mea, și de întruparea Mea din preacurata Fecioară, și de suferințele Mele pe Cruce, și de Învierea Mea, și cine se rușinează de puterea Mea pe pământ și de dragostea Mea pentru păcătoși. Cine se rușinează de cuvintele Mele înseamnă: cui îi e rușine de Evanghelie și tăgăduiește învățătura Mea, sau cine îmi răstălmăcește vorbele și aduce, prin erezie, neodihnă și lupte între credincioși, sau cine se poartă cu obraznicie față de dezvăluirile și învățăturile Mele, înlocuindu-le cu învățături străine, sau cine le ascunde și le trece sub tăcere în fața puternicilor acestei lumi, acela se rușinează de Mine și se teme pentru sine însuși. Cuvintele lui Hristos sunt Testament dată-tor de viață, așa cum sunt și Patimile Sale, și Trupul și Sângele Său. Domnul nu-Și desparte cuvintele de Sine însuși, nu le dă mai puțină însemnatate. Cuvântul lui nu poate fi rupt de El. Cuvântul are lot atâta putere cât și Persoana, pentru aceea le spune ucenicilor: Acum voi sunteți curați, pentru cuvântul pe care vi l-am spus (Ioan 15, 3). Hristos a curățat prin cuvântul său suflete, a vindecat bolnavi, a izgonit duhurile rele, a înviat morți. Cuvântul Lui e ziditor, curăți-tor, de viața dătător. Deceatunci sane pară străin lucru când ni se spune în Evanghelie: și Cuvântul era Dumnezeu (Ioan I,I)?

Mântuitorul numește neamul acesta desfrânat într-un

înțeles mai larg, tot așa cum profeții din vechime numeau desfrânare în-chinarea la alți dumnezei (Iezechiel 23, 37). Oricine își lasă soția și își ia altă femeie este curvar; și cine uită de Dumnezeu Cel Viu și se închină lumii este și acela curvar. Cine lasă credința în Domnul ca să creadă în oameni, cine lasă iubirea lui Dumnezeu ca să iu-bească lucruri și oameni, acela săvârșește desfrânare. Pe scurt, ori-ce păcat care desparte sufletul de Dumnezeu, legându-l de vreun lucru oarecare, sau de vreun om, poate fi numit pe bună dreptate desfrânare, pentru că poartă toate însemnele preacurviei. Așadar cine se rușinează de Hristos Domnul, Mirele inimii, în fața unui ast-fel de neam desfrânat, e ca o mireasă care se rușinează de mirele ei înaintea unei adunări de nerușinați. Domnul nu vorbește de un neam păcătos, ci de un neam desfrânat și păcătos. De ce? Ca să osândească și mai mult desfrânarea. Sub cuvântul „desfrânare” se înțe-leg aici cele mai grele, cele mai înveninate, cele mai aducătoare de moarte păcate, care-l întorc cel mai adesea pe om de la urmarea lui Hristos, de la lepădarea de sine, de la cruce și de la nașterea din nou.

Dar vedeți ce straniu sfârșit are Evanghelia de astăzi: Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind în-tru putere. Ai zice la prima vedere că vorbele acestea nici n-au legă-tură cu cele spuse mai înainte. Cu toate acestea, legătura e limpede, și sfârșitul acesta al Evangheliei minunat. Domnul nu -i lasă pe credincioșii Săi fără mângâiere. Chemându-i să-și ia crucea, să se lepede de sine și de viața lor, amenințându-i cu pedepse înfricoșă-toare dacă se rușinează de El și de cuvintele Lui, Mântuitorul ridi-că acum un curcubeu pe cer după furtună. Se grăbește să vorbească de răsplată celor ce-L ascultă și vin după Dânsul luându-și cru-cea lor. Iar această răsplată o vor primi unii chiar înainte de sfârși-tul lumii și de Judecată, și chiar înainte de sfârșitul vieții lor pă-mântești. Aceștia nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea împără-ția lui Dumnezeu, venind întru putere. Cu câtă înțelepciune ne învață Mântuitorul! El niciodată nu vorbește de pedeapsă fără să pome-nească și răsplata, nici nu osândește fără să laude, nici nu îndrumă omul pe calea spinilor fără să-i pună înainte bucuria de la sfârșitul drumului, nici nu amenința fără să mângâie. Nu lasă cerul întune-cat de nori fără să arate îndată strălucirea soarelui și frumusețea curcubeului.

Cine sunt aceștia care nu vor gusta moartea până ce nu vor fi vă-zut împărăția lui Dumnezeu venind întru putere? Mântuitorul, grăind ucenicilor Săi și mulțimii de oameni, zice: sunt unii, din cei ce stau aici... Pe cine are în vedere Domnul? Mai întâi pe cei care au împlinit poruncile Sale lepădându-se de sine și luându-și crucea lor. Aceștia vor simți înlăuntrul lor, încă în această viață, în această lume fiind, puterea împărăției lui Dumnezeu. Duhul lui Dumne-zeu va coborî peste dânsii ca să-i curețe și să-i sfințească, și să le deschidă ușile cereștilor taine, cum s-a făcut mai târziu apostolilor și arhi-diaconului Ștefan. N-au văzut apostolii, în ziua Pogorării

Sfântului Duh, împărăția lui Dumnezeu venind întru putere în cli-pa când li s-a dat putere de sus? Iar Ștefan fiind plin de Duh Sfânt și privind la cer, a văzut slava lui Dumnezeu (Fapte 7, 55). N-a văzut Ioan Evanghelistul împărăția lui Dumnezeu înainte de moartea sa trupească? Nu s-a ridicat Pavel până la al treilea cer înainte să fi gustat moartea? Dar să-i lăsăm pe apostoli. Cine știe câți din cei ce-L ascultau pe Hristos vor fi simțit puterea Duhului Sfânt și vor fi văzut Împărăția lui Dumnezeu mai înainte de a pleca din această lume?

Pe lângă interpretarea aceasta, unele comentarii dau cuvintelor lui Hristos citate mai sus și un alt înțeles, socotind că au în vedere trei ucenici anume: Petru, Iacov și Ioan, cei care, curând după aceea, au văzut schimbarea la față a Mântuitorului pe Tabor, și vorbirea Lui cu Moise și cu Ilie. Este o interpretare corectă, desigur, care însă nu o exclude pe cealaltă. Într-adevăr, cei trei apostoli au văzut împărăția lui Dumnezeu întru putere pe muntele Tabor, când Mântuitorul S-a arătat în slava Sa cerească iar Moise și Ilie au apă-rut din cealaltă lume, de o parte și de alta a Domnului slavei. Dar să nu credem că aceea a fost singura împrejurare când muritorii au văzut împărăția lui Dumnezeu venind întru putere. Cu adevărat mare a fost acea vedere pe Tabor, dar sunt și alte împrejurări, care nu pot fi numărate, când oamenii au văzut încă în această viață (deși într-alt fel decât pe Tabor) împărăția lui Dumnezeu întru putere și slavă.

Dacă vrem cu adevărat, și noi putem să vedem împărăția lui Dumnezeu venind întru putere și slavă mai înainte să gustăm moartea, iar împrejurările acestei dezvăluiri sunt arătate limpede în Evanghelia de astăzi. Sa ne grăbim a pierde sufletul nostru cel vechi, viața noastră cea păcătoasă, și să înțelegem că este mai bine pentru om să-și mântuiască sufletul decât să câștige lumea. Așa ne vom învrednici și noi, cu mila lui Dumnezeu, să vedem împărăția lui Dumnezeu, mare în putere și nemăsurată în slavă, unde îngerii împreună cu sfinții dau slavă ziua și noaptea Dumnezeului Celui Viu: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, Treimea cea deo-ființă și nedes-părțită, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici



PROGRAMUL BISERICII în perioada 21– 29 martie 2020

Sâmbătă 21 martie (pomenirea morților):

9:00 am - Utrenie

9:30 am - Sfânta Liturghie

11:00 am - Parastas de obște

Duminică 22 martie (Duminica Sfintei Cruci - a treia din Post):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sfânta Liturghie Arhierească

12:00 pm - Masa oferită în onoarea

IPS Mitropolit Nicolae Condrea

Miercuri 25 martie - Buna Vestire (dezlegare la pește):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sfânta Liturghie

12:00 pm - Coffee hour

Vineri 27 martie:

5:00 pm - Acatist

Sâmbătă 28 martie (pomenirea morților):

9:00 am - Utrenie

9:30 am - Sfânta Liturghie

11:00 am - Parastas de obște

Duminică 29 martie (Duminica Sfântului Ioan Scărarul - a patra din Post):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sfânta Liturghie

11:00 am - Sunday School

12:00 pm - Coffee hour

Cuvânt la Bunavestire (II)

Buna vestire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu este unul dintre cele mai mari evenimente din istoria lumii, pe care o prăznuim acum nu doar cu bucurie și cu dragoste, ci și cu frică plină de cutremur, fiindcă aceasta este „începătura”, adică începutul mântuirii noastre. Nu voi mai repovesti marea, unica în istoria lumii, convorbire dintre Arhanghelul Gavriil și Preasfânta Fecioară Maria; mă voi opri doar asupra cuvintelor: Duhul Sfânt Se va pogori peste Tine și puterea Celui Preaînalt Te va umbri; pentru aceea și Sfântul Care Se va naște din Tine, Fiul lui Dumnezeu Se va chema (Lc. 1, 35).

Nimeni, niciodată, de la facerea lumii și până la sfârșitul ei, nu s-a născut și nu se va mai naște ca Dumnezeu-Omul Iisus Hristos. Nimeni, niciodată, nu s-a născut fără sămânță bărbătească. Nimeni nu s-a născut și nu se va mai naște prin pogorârea Sfântului Duh. În nimeni, niciodată, nu S-a sălășluit Duhul lui Dumnezeu cu o asemenea plinătate desăvârșită cum S-a sălășluit în Preasfânta Fecioară Maria. Pe nimeni nu l-a umbrat puterea Celui Preaînalt și aceasta n-a sfințit nici un pânțec de mamă cu atâta deplinătate și putere cum a sfințit pânțele Preasfintei Fecioare.

Să vă amintiți ce vă spun despre unirea deplină a Duhului lui Dumnezeu cu ființa omenească a Mariei.

Duhul și sufletul omenesc își au începutul în Duhul lui Dumnezeu, fiindcă în primul capitol al Sfintei Biblii se spune că Dumnezeu L-a făcut pe omul cel dintâi, Adam, din țărâna pământului și a suflat în fața lui suflare de viață. Cu Duhul lui Dumnezeu poate avea împărtășire duhul omenesc, care de la El își are obârșia, la fel cum în natură au împărtășire toate cele înrudite între ele. Despre puțința strânsei împărtășiri cu Dumnezeu știm din cuvintele rostite de însuși Domnul nostru Iisus Hristos: Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el, și locaș la el vom face (In. 14, 23). Și apostolul Pavel îi întreabă, ai zice cu mirare, pe creștinii din Corint: Nu știți, oare, că voi sunteți templu al lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? (I Cor. 3, 16).

Din Viețile Sfinților se știe în ce împărtășire îndeaproape cu Dumnezeu își petreceau aceștia sfânta lor viață, fiind locașuri ale Duhului Dumnezeiesc – dar nici această



adâncă împărtășire cu Dumnezeu nu poate fi pusă alături de starea harică cea mai presus de îngeri și de arhangheli în care s-a aflat Preasfânta Fecioară Maria după ce Duhul Sfânt S-a pogorât asupra ei. Lucrul acesta nu l-a înțeles sau, pesemne, n-a vrut să-l înțeleagă nefericitul eretic Nestorie, care spunea că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu ar fi născut pe omul simplu Iisus Hristos, cu care Dumnezeu S-ar fi unit doar mai apoi, și ca atare el o numea pe Fecioara Maria Născătoare de Hristos, nu Născătoare de Dumnezeu.

Dacă Nestorie ar fi avut câtuși de puțină dreptate, ar fi însemnat că Domnul nostru Iisus Hristos nu ar fi Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu-Om, ci numai unul dintre numeroșii

sfinți mari cărora trebuie să li se dea numele de adevărate temple și locașuri ale Tatălui și ale Fiului și ale Duhului Sfânt din pricina nemărginitei lor iubiri față de Dumnezeu și a împlinirii desăvârșite a tuturor poruncilor lui Hristos. Precum vedeți, Nestorie și-a meritat anatema din partea celui de-al Treilea Sinod Ecumenic.

Cu aceasta aș putea să-mi închei cuvântul de laudă închinat acestui mare praznic al Bunei Vestiri, însă nu vreau să las nebăgate în seamă cuvintele Arhanghelului Gavriil, care pătrund în orice inimă curată: Bucură-Te, Ceea ce ești plină de har! Domnul este cu Tine! Spuneți-mi, voi toți, cei de un suflet cu mine: poate fi pentru voi vreo bucurie mai înaltă și mai curată decât înțelegerea și chiar simțirea faptului că Domnul este cu voi, că El va îndrăgit pentru împlinirea poruncilor Lui, că El va veni la voi cu Tatăl Său Cel fără de început și își va face sălaș în voi?

Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos să vă învrednicească pe voi pe toți, cu rugăciunile Preasfintei și Preacuratei Fecioare Maria, de această preaînaltă fericire și bucurie!

Sfântul Luca, Arhiepiscopul Crimeei
(1957)

(Sf. Luca al Crimeei – *La porțile Postului Mare. Predici la Triod*)

